

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Kerstin Ekman
LÖPA VARG

Copyright © Kerstin Ekman, 2021

First published by Albert Bonniers Förlag, Stockholm, Sweden

Published in the Serbian language by arrangement with Bonnier Rights,
Stockholm, Sweden and Plima d.o.o.

ISBN 978-86-10-05252-7

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

ČEŠTIN EKMAN

Pretvori se u vuka

Prevela Jovana Maletić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

Bilo je hladno. Jedva da je ostalo dnevne svetlosti. Lovačka puška je stajala na drugoj strani stola. Prazna. Ne znam zašto. Takvo nešto se dešava. Ne svima, to mi je bilo jasno. Većina želi da puca dokle god kažiprst može da povuče obarač. Dok god može da vam se digne, živite i ubijate.

Ubijao sam mnogo. Možda je sada dosta. Kasper je došao do dvadeset osam ubijenih losova. Nisam ih sve ubio ja, naravno. I mada bi metak ispalio drugi strelac, Kasper ga ne bi pustio da dođe do plena, već bi povukao gornju usnu naviše da pokaže zube. Kada bi se uspravio, nakostrešio bi se i pustio samo svog vlasnika da prođe. Takav je bio Kasper.

Ni Trisa nije bila loša. Iako je bila jedina kuja duže vreme, pa je imala manu da na jesen i ona ima teranje. Ne sećam se

svih njenih losova. Sećam se samo onih posebnih. Ali pse mogu da nabrojim, tu mi pamćenje nije zatajilo.

Justus, Bong, Repen i Bliks zapravo su bili očevi. Skot je bio moj prvi pas, a u isto vreme sam dobio i malu sačmaricu. Samo sam čekao da dođe jesen i da štene dovoljno poraste da prati zečeve. Skot je rođen u februaru, a ja tada sam napunio dvanaest godina. Dobro smo lovili zajedno Skot i ja. Izgledao je najviše kao gonič, mada je u njemu bilo i jazavičara. Mora da je bilo još neke rase u njemu, pošto su mu uši bile podignute i savijale su se tek na vrhovima. Mama je oduvek govorila da ima tako fine i vesele oči.

Stalno je hteo da lovi. Zavlačio se u rupe, iako je bio prevelik. Jednom se zaglavio i pokušavali smo da ga iskopamo. Lisica se iskrala, pa smo je videli kako prolazi i otac je opsovao. One uvek imaju neki rezervni izlaz. Ali Skot je ostao zaglavljen. Kopali smo, ali nismo uspeli da dođemo do njega i malo mi je falilo da zajecam kada smo išli kući po mraku. I jecao sam, a iza mene je išao otac i s obraza brisao suze rukavom.

Sledećeg jutra sam ustao rano i otišao tamo. Otišao sam i nakon škole. Dva dana sam bežao iz škole. Ležao sam pored otvora rupe, dovikivao mu da ne sme da odustane i kopao. Otac je dolazio sa ćuskijom i većim ašovom, ali nismo uspevali da ga izvadimo.

Na kraju je ipak izašao. Nakon četiri dana, provukao se kroz usku rupu i izašao kroz isti otvor kroz koji se išunjala lisica. Izgladneo je. Bio je toliko žedan i iscrpljen da ga je otac nosio do kuće. Mama mu je dala činiju sa vodom sa samo nekoliko

kapi. Malo-pomalo, rekla je. Isto je bilo i sa hranom. Plašila se da će ga zaboleti stomak.

Pio sam kafu iz šolje, sve vreme gledajući na rit i obod šume. U ovoj staroj kamp kućici imam zapravo šporet na gas sa dva gorionika i šištavu grejalicu na gas. Inače ne bih mogao da se-dim ovde. Kada sam bio mlađi, smrzavao sam se u skrovištu, samo sa grančicama jele pod zadnjicom. Tada, naime, nije bilo perjanih jakni. Dedina krznena vreća za spavanje nije bila loša, ali bila je preteška da bih je nosio sa sobom.

Inga se grohotom smejala kada sam kupio kamp kućicu od Antona Petešona. Izgleda kao princeps torta*, rekla je. Anton ju je ofarbao u zeleno ne bi li sakrio sve veće fleke od buđi. Bila je mala, sa zaobljenim krovom kakav obično imaju kamp kućice, i dobro me je služila. Dovezao sam je gore jednog dana, postavio je na zaravan blizu rita i ne tako daleko od glavnog puta. Iz kamp kućice sam video onog vepra kojeg sam prozvao Crni Đavo. Iako kažu da nema divljih svinja ovako severno. Video sam i srne. Prošle nedelje četiri su prošle preko rita, pažljivo koračajući preko ledene pokorice. Nisam bio siguran da će preživeti ovu tešku zimu.

To je bilo u jutro novogodišnjeg dana. Zapravo, trebalo bi da budem kod kuće i pomognem Ingi da pripremi sve. Rođendan mi je drugog januara i kuća će biti puna ljudi. Ustao sam u pet

---

* Princeps torta je tradicionalna švedska torta od patišpanja, kremastog fila, džema od maline i slatke pavlake, prekrivena slojem marcipana najčešće obojenog u zeleno. (Prim. prev.)

i spremio vreću sa hranom, pušku i dvogled. Mislio sam da nekoliko sati mogu sedeti ovde u tišini. Kada sam se popeo, i dalje je bilo mračno. Kamp kućica je samo mali oklop protiv mraza, pa je unutra bilo hladno. Senta se sklopčala uz moje noge. Mislio sam da uzmem deku i stavim je preko ramena, ali naziru se prvi zraci jutarnje svetlosti iznad šume. Pošto bi mi trebalo vremena da se ugrijem, mogao bih da uzmem skije i krenem u potragu za tragovima. Senta bi mogla da ostane u kamp kućici. Pod sobom je imala staro ovčije krzno, i pokrio sam je dekom. Ostalo nam je teladi u sledovanju, pa ako pronađem tragove, mogao bih doći po nju i pustiti je. Ali da li to želim?

Tako je prokleta čudno kada čovek ne zna šta želi.

Kada sam izašao, skije su klizile lako i tiho po svežem snegu što je napadao tokom noći. Bilo je tragova na ivici rita. Ali to nisu bili tragovi losa. Pažljivo sam prišao bliže.

Tako su veliki! To sam prvo pomislio. Već dugo je mnogo hladno, pa to nisu mogli biti tragovi psa koji su se proširili i povećali tokom otopljanja. Uzeo sam kutiju šibica i izmerio. Dve dužine kutije. To bi bilo deset centimetara. Reč je o zadnjoj nozi.

Ovo je vuk.

Kada sam pratio tragove, video sam da ih je sneg sačuvao malo bolje među drvećem. Tu i tamo videli su se tragovi dugih snažnih kandži. Prednja šapa bila je malo veća od dve kutije. Ovo mora da je veliki mužjak. Ponekad je bio miran.

Tu je bio i dubok otisak zadnjice i tragovi šapa na mestu gde je sedeo. Posle su tragovi postali nejasni i izgaženi i izgledalo je kao da je neko vreme ležao. Nije mu nimalo smetala hladnoća, sigurno je imao puno krzno, sa glatkim ostrim dlakama preko meke poddlake.

Mir je vladao oko otiska njegovog tela. Dugo se odmarao i znao je da ga ovde niko neće uznemiravati. Kamp kućicu je sigurno video mnogo puta ako je ovo mesto na koje se često vraćao. Ovo sigurno nije neko mesto sastanka, jer je samo on gazio ovuda. A nije ni vreme da se jedan čopor koji lovi sastaje na mestu koje su pronašli kao mladunci.

To što se odmarao trebalo je nešto da mi kaže. Ipak, bio sam iznenađen kada sam pronašao lešinu, zapravo uznemiren. Video sam tragove vučenja po snegu u ritu, plen je dovukao ovde, pod grane. Bio je to oprezan lovac. Nije stao da jede u ritu, gde je bio vidljiv.

Kada sam pratio njegov teret, došao sam do mesta gde je napao. Tu se mogu videti tragovi kandži i grubi otisci šapa, i sneg je bio raskopan. Tu je bila gomila dlaka i ostataka krvi. Među komadima smeđesivog srninog krzna pronašao sam dugu dlaku, žutosivu i crnu na vrhu. Bila je tako duga i jaka kao da je sa njegovih leđa. Mora da je izgledao moćno kada se nakostrešio. Onda sam uzeo novčanik iz unutrašnjeg džepa i smrznutim prstima ubacio dlaku između dve novčanice od sto kruna.

Skijao sam što je tiše moguće nazad do njegovog plena. Skelet se već nazirao. Bila je to mala srna, sigurno jedna od

onih koje sam video kako prelaze preko rita prošlog Božića. Činilo se da je među njima bio i srndać. Učinilo mi se da sam dvogledom video male začetke parogova*. Šta dođavola radite ovoliko severno, pomislio sam. Sneg je dubok i izgladnećete.

Na plenu je i dalje bilo mesa. Čini mi se da se lisice još nisu pojavljivale, pošto nisam video otiske. Nisam čuo ni gavrane ni vrane. Da li je dovukao ženkinu telo ovde i da bi ga sakrio?

Da, mesto ubijanja bilo je upitno. Najvažnije pitanje je bilo da li je on i dalje ovde. Srne ne odlaze daleko, ako je to moguće, svakako ne po dubokom snegu. Sada su sigurno i veoma potresene. Ali teže tome da se vraćaju na svoja mesta. To je sigurno znao jedan lovac kao što je ovaj vuk. Hoće li se vratiti? Možda nije završio sa jelom. Možda se samo odmara.

Onda sam video da se njegovi tragovi nastavljaju od mesta gde je dovukao plen. Pažljivo sam skijao uz njih. Začuđujuće, najednom su se zaustavili i onda se okrenuo. U šta je zurio? Ili je možda namirisao srne? U tom slučaju ne bi se okrenuo. Na kraju je mokrio uz tanušan bor. Dugo i obilno. Ali okrenuo se.

Jedino što se moglo videti u tom pravcu je malo uzvišenje sa proređenim granama. Otišao sam tamo i video nove vučje otiske, manje od njegovih. Moguće je da pripadaju nekoj ženki. Neko je tu stajao, verovatno dugo. Da li je nju video?

Mnogo pitanja, ali nijedan odgovor.

* * *

---

* Koštane tvorevine koje se odbacuju svake godine, a potom rastu nove, a imaju ih srndać, jelen, los itd. (Prim. lekt.)

Sada je zaista svanulo. Pažljivo sam se vratio do kamp kućice i ušao u nju. Bilo je teško ne napraviti nikakav zvuk skijama i vratima. To se moralo desiti, ali bar ne u isto vreme. Dugo sam sedeo sa šoljom kafe i gledao napolje, kada sam pomislio da se nazire nešto na obodu rita. Nisam bio siguran da li sam dobro video i dugo sam čekao, potpuno miran. Ali bio sam gotovo siguran da se nešto pomerilo.

Da bih gledao novim očima (otac je tako govorio), skrenuo sam pogled, dodirrom tražeći dvogled. Pomerio sam se pažljivo jer nisam želeo da Senta shvati kako sam video nešto. Onda bi se uznemirila.

Pogledom sam fiksirao mesto na kome sam pomislio da vidim kretanje. To me je navelo da pomislim na sliku koja je stajala na zidu radne sobe kada sam bio dete. Bilo je to u dedinoj kući. Na slici je bila prikazana šuma sa mnogo drveća i grana, panjeva punih mahovine, gomilom žbunja i zamki. PRONAĐI ZELENOG LOVCA pisalo je na donjoj ivici. Trebalo je pažljivo gledati u nju da bi se razaznao lovac koji se šunja u čitavoj zbrici. Ponekad bih ga primetio, ponekad bi mi umakao.

Pronađi sivog lovca, pomislio sam. Ali nisam znao da li ću ga videti. Nebo je postalo zelenkasto dok se svetlost uzdizala. Bilo je tako neverovatno, tako nestvarno mirno. Ja sam bio nervozan kao sova na boru ili na zavejanoj steni u šumi.

Zima može biti beli papir ili plavičasta tabla na kojoj se može pisati. Poslednji put kada sam bio ovde, niko se nije kretao i ispisivao tragove. Nisam video tragove šapa ili papaka,

čak ni otiske malenih stopala voluharica. Nijednu pticu. Nijedan trag. Sve je bilo podređeno belini, a šuma je bila crna pod granama teškim od snega i odmarala se. Sada je drugačije. Jednako je mirno. Ali nešto se dogodilo.

Postoji jedan par vukova gore u Bratenu, to znam. Trebalo bi da je dobio mladunce, koji bi sad trebalo da su mlade životinje. Ali daleko je do tamo, skoro dvadeset kilometara. Ovo je možda samotnjak. Možda je došao iz još veće daljine. Krenuo u lov na plen. I na parenje, naravno.

Prošlo je skoro sat vremena. Sad je već postalo poprilično toplo. Senta se oslobodila ćebeta i zaspala. Pomislio sam da uzmem još jednu šolju kafe. Ali nisam se usudio. Znao sam da se neko kreće tamo, na ivici šume. Neko ko je mnogo oprezan.

A onda je izašao. Učinio je to sa samouverenošću koju je bilo lako razumeti; ovaj svet pripada njemu. Izašao je iz šume malo dalje od mesta na kome su se videli tragovi skija. Stajao je na ivici rita, između žbuna kleke i zakržljalog bora. Gledao je pažljivo malo snežno prostranstvo rita, okrenuo glavu tako da mu vidim profil, sa plemenitom njuškom, strmim čelom i ušima koje stoje čvrsto.

Trebalo je sa velikim oprezom uzeti dvogled i izoštriti sliku vuka u njemu. Sada je lice okrenuo ponovo ka ritu. Slika je bila izoštrjena i videla se bujna dlaka njegovih ušiju, kao i crne ivice oko njih. Oči su mu bile postavljene malo ukoso i bile su svetle boje. Ostavljao je snažan utisak sa kragnom grube zaštitne dlake i paperjaste poddlake koja se širila od obraza. Šare na obrazima bile su bele i spuštale su se oštro do vrata.

Imao je belo-sive šare na očima i ispod njih. Ali tu se pojavila siva nakostrešena linija.

Prednje noge bile su visoke i bele. U svakom slučaju su sa prednje strane bile bele. Ništa što je na njemu bilo belo nije bilo boje snega. Više je bilo žućkastobelo. Krzno mu je inače bilo sivo, sa primesama belog. Sionogi je bio naziv koji su koristili u davna vremena kada se nisu usuđivali da izgovore njegovo ime – vuk. Imao je duge noge. Veliki mužjak. To sam pomislio još kada sam video tragove.

Napravio je mek pokret kako bi onjušio rit. Izgledalo je kao da je razmišljao da se vrati na mesto gde je ležao njegov plen, ali se zaustavio, odigao njušku i udahnuo. Moj miris je, naravno, ostao tu. A onda je zaduvala vetar i došao do njega. Vuk se okrenuo i ušao među jele. Nestao.

Šapa, pomislio sam. Tako su ga i nazivali u prastara vremena. Čuo sam da baka govori i o šunjalu. Sada se pomoću grubih kandži i dugih nogu ušunjao u šumu, u svoju nedodiju.

Kada sam povratio razum, primetio sam koliko sam se ukočio i smrznuo od mirnog sedenja. Koliko je vremena prošlo, nisam znao. Ono što sam doživeo van je svakog vremena i merenja vremena.

Uzeo sam šolju kafe i pojeo sendvič sa sirom, a jedan dao Senti. Pomislio sam da bi, ako mobilni ima signala ovde, trebalo da pozovem Ingu, koja je sigurno videla poruku na kuhinjskom stolu. Sada je sigurno već ustala i pila jutarnju kafu. Ali ipak mislim da ne bi trebalo da je zovem. Moram da budem sam sa ovim mislima neko vreme.

Kada sam pogledao preko rita i oboda šume, nisam video nikakve znake života. On više neće izlaziti. Nijedan dan pre ovoga, dok sam sedeo ovde, nije se pojavljivao. A ovde, u kamp kućici, sedeo sam ne znajući da onaj drugi živi svoj život u šumi. On je, dakle, došao do rita i napao onu ženku srne. Bar jednom se njome i hranio.

Tama je brzo došla ovog dana koji je počeo dubokom hladnoćom i mirom. Nebo se zasivelo i oblaci su počeli da se skupljaju. Pahulje su se spuštale nošene ostrim vetrom. U sinočnoj vremenskoj prognozi čuo sam da nas očekuje mnogo snega. To ne znači samo da će svi tragovi biti izbrisani; ako počne da veje po šumskom putu, neće moći da se dođe dovde automobilom. Sva drva koja je trebalo skupiti za ogrev već su nestala. Činilo se kao da su svi završili poslove ovde i da, ukoliko neko ne bude čistio sneg, neće biti prohodno do kasnog proleća. Ali Dugonogi može, naravno, da bude na miru ovde.

Da, u mislima ga tako zovem. Dugo sam razmišljao o tim rečima: biti na miru. Dopadale su mi se. Pre nego što sam otišao, hteo sam da ih štapom ispišem u snegu: *Ostavljam te na miru, Dugonogi*. Ali ovu misao osetiće u snažnom telu kada sneg bude zavejao i kada rit bude beo i ravan. Neispisan rit. Obuzela me je pospanost. Valjda je napetost popustila. Idem sada, pre nego što opet počne da veje. Kada sam kolima izašao na glavni put, bilo je kao da vozim kroz tunel sivog, kovitlajućeg snega.

* * *

Mislio sam da joj ispričam uveče, kada ugasimo televizor nakon vesti. Međutim, smešno je što nisam našao reči. Inga me je pogledala preko knjige i pitala šta je toliko zabavno.

To je mnogo govorilo. Moguće je da sam pri pomisli na to zaustio, ali oklevao sam pred jednostavnim rečima: *video sam vuka*. Kao da to ime i dalje može da prizove opasno biće iz šume. Klonio se ljudskog mirisa. Trebalo bi da se kloni i čovečjih reči. Međutim, njih nije razumeo.

Sam bog zna da sam hteo da privučem tu sivu senku. Kada bi to moglo. Ali Dugonogi je nedostižan gore.

Zašto, dođavola, nisam mogao da izgovorim *video sam vuka* i izbacim tu misao u svet. Nisam želeo. Možda sam bar na kratko želeo da to zadržim za sebe.

Napolju je zavijala oluja i nešto se zatreslo i zatandrakalo. Inga je spustila knjigu i pogledala u pravcu crnih prozora.

Skije, rekao sam da bih je smirio. Spustio sam ih sa krova automobila i stavio na verandu. Samo su se srušile.

Uh, rekla je, idemo da legnemo. Sigurno će uskoro i isključenje struje. Samo ću prvo natočiti vodu.

Onda sam se setio jedne jesenje oluje u Noštigenu pre mnogo godina. Bilo je to u staroj kući. Kada je osvetljenje nestalo, sedeo sam sa roditeljima, braćom i sestrama u polumraku i slušao lom visokih borova koji su padali. Odlomljene grane ponekad bi udarale u prozor, a vetar je pištao. Pitali smo se, nas petoro, da li će velike jele sa ogromnim korenjem uspeti da se održe. Ili će možda pasti na kuću? Iako je bilo opasno,

otac je izašao. Hteo je da obiđe babu i dedu u drugoj kući. Kada se vratio, rekao je da su već legli. Bilo je tek četiri po podne.

To je jedino što može da se radi, kazao je deda.

Ako struja nestane, pumpa neće raditi, pa sam pomogao Ingi da napuni kofe i šerpe vodom. Kada sam otvorio vrata da pustim Sentu napolje, vetar je naneo sneg unutra, pa sam joj rekao da požuri. Ali nije želela da izlazi, pa sam zatvorio vrata. Stara kuja može dugo da izdrži. Svetlo se ugasio baš kada smo se nas troje peli uz stepenice.

Jebote, rekla je Inga, koja se u poslednje vreme izražavala slobodnije nego dok je bila u službi. Sada nismo mogli da čitamo u krevetu, pa smo ležali jedno do drugog i ćaskali u tami. Ipak joj ništa nisam govorio o Dugonogom. Posle kratkog vremena čuo sam kako joj je disanje postalo mirno i pravilno. Zaspala je.

Možda ću i ja uskoro trenuti, uprkos zvucima oluje. Misli su mi trezveno letele, onako kako inače lete tik pre nego što zaspim. To što je moje ime Ulf* ne bi trebalo ništa da znači jednom vuku. Nije značilo ni starom sivom psu. Za Sentu sam ja vlasnik. Ali ona jasno zna o kome Inga govori kada kaže Ufe. Tada podiže glavu i pogleda me. Takvo nešto se dešava.

Moj život je talas koji se kreće kroz vreme. To su reči koje sam dugo slušao u sebi. Još od onda kada sam bio kod lekara

---

* Ulf je često švedsko muško ime, ali i stari naziv za vuka u švedskom jeziku, koji se više ne koristi. (Prim. prev.)

zbog angine pektoris, s vremena na vreme čuo bih to pojanje u glavi. Nisam imao pojma odakle se to stvorilo. Možda iz neke prastare očeve knjige. Kada sam rekao te reči Inge, potražila ih je, naravno, na internetu. Bio sam razočaran zato što je nastavak pesme bio gori: *u naletu vozova, u borbi protiv vetrova*. I ništa više. Ali i dalje mi se dopadao prvi stih: *Moj život je talas koji se kreće kroz vreme*. Navelo me je da pomislim da, dokle god se nešto pomera, živim.

Jasno je da sve mora da se kreće i kad čovek više ne može. Ali teško je to shvatiti. Da li će, na primer, muškatle na prozoru nastaviti da rastu i procvetaju kada ih zapljusne prolećno sunce? Ako Inga ne zaboravi da ih zaliva, naravno. Hoće li raditi to ako umrem?

Sada sam budan i uviđam da tako ne mogu da razmišljam. A onda mi je utrnula noga i znao sam da je previše hladno. Sada ne mogu da spavam.

Da, ti, Dugonogi. To sam pomislio. Kao da smo nekako povezani. Ali nismo. Jednostrano je. Kao što je i sa bogom.

Misli su letele. Približiti im se. Videti. Samo videti. Dokle god se nešto kreće. Mada sam to mislio i pre nego što sam ga video.

Zapravo je bilo čudno da sam ga uopšte nekako nazvao. Ali mi ljudi želimo da dajemo imena i da ih razlikujemo. Makar to ime bilo Volan Bicikla za losa sa velikim parogovima ili Crni Đavo za divljeg vepra.

On nije znao svoje ime. U čoporu su ga raspoznavali po mirisu i držanju. Možda, zapravo, i po dugim belim nogama? Bez reči, naravno.

Da li je imao čopor? Možda je nemirno lutao i tražio plen i šansu za parenje, samotnjak koji je već pošao dalje. U tom slučaju bi bilo besmisleno sedeti i čekati ga, a besmisleno je i ako je glavni put zavejan. Mada, u svakom slučaju bi bilo moguće doći tamo skuterom.

Da li je trebalo da ponesem i kameru jutros? Ostala je kod kuće, a sada sam imao vremena da razmislim i shvatio sam da ima dovoljno slika. Vide li ljudi išta više u stvarnosti?

Dodirnuti ga rečima bilo je takođe teško. Kao da se nisam zaista usuđivao. Zapravo, nije lako opisati živo biće. Dati mu ime je bar pokušaj da mu se približim i da steknem nekakvu vezu s njim. Jednostranu, naravno, uvek jednostranu. Inače reči mogu imati strašnu moć. Ali ne nad njima – živim bićima.

Shvatio sam da sam pogrešio čim sam to pomislio: naše reči imaju smrtonosnu moć nad njima. Reč i slovo zakona: lov sa dozvolom počinje drugog januara.

On trči. Ledena pokorica je tanka i lako puca, pa ne povređuje kosti. On sad beži. Sneg koji gusto pada i mrak počinju da prekrivaju sve oko njega i mišići se opuštaju.

To se može pomisliti. Da dugo leži i tone u nesvest. Krute uši koje se blago pomeraju stražare nad njim, jer se sećanje na mirisni trag nalazi negde ispod gluvog zaborava sna. Može

se pomeriti i preobraziti. Sneg kovitla i probija se kroz iglice četinara.

On zna šta je jela, ali nema reč za nju. Zna da stare, velike jele štite. Ustaje i pruža prednje noge ispred sebe, i kada oseti život u njima, ispravlja i zadnje noge, jednu po jednu, i proteže se. Ponekad oseti želju da dozove one koje je ostavio kada je postao lualica. Ali nikada ne ode dalje od protezanja vrata. Usta mu ne naprave rupu jer oprez preuzme kontrolu.

Zamislite da se probudi i oseti miris od kojeg oseti treperenje u preponama. Njen miris, koji je ostavio trag na malom uzvišenju. Nejasna slika brzo nestaje kroz snežnu zavesu. Ali, kada se iznova pojavi među jelama, potrči za njom. Dobar, zasićen miris kuje je sve jači, kao i nemir u preponama.

Zaista se približio. Stoje i gledaju jedno u drugo. Ona je na ivici rita između mnogih jela, a on u dolini, gde je sneg visoko napadao. Njen stav je takav da se on pripremio da napravi nekoliko brzih ali neishitrenih koraka ka njoj. Možda će moći da joj dotakne njušku ili deo ispod uveta, da bi je posle obišao i vlažnom njuškom dotakao ono privlačno ali skriveno ispod repa. Ali ona se povlači i nestaje. On odlazi do mesta gde je stajala i obeležava teritoriju.

Onda čuje nekoga kako doziva. Daleko je, grub i star glas. Duboko zvuči njegov pevajući zov koji se završava kevtanjem. Opet ga preplavi čežnja za drugim životom. Otići u čopor, protiv nekoga ko je previše veliki da sa njim sam može da se izbori. Jestu toplo. Ali ne savladati plen, već biti oteran režanjem starog mužjaka i keženjem – to je opasno. Ponovo čuje

grubi glas mužjaka, i kuja nestaje među jelama. Ima čopor i odaziva se. U dirljivoj toploti čopora biće teško doći do nje. Ne prati je jer zna da mora čekati dok se ponovo ne odvoji, privučena njegovim snažnim prisustvom. Čekaće koliko god blizu se bude usudio da priđe.

Kada sam se potpuno razbudio, setio sam se tragova kuje. Čopor u Bratenu je sigurno imao mlade ženke. Možda se odvojila da bi istraživala. Moram reći ono što se desilo: video sam vuka.